

ním sedmi obviněným pro zločin podvodu a vydírání podle § 57 tr. ř. ze společného trestního řízení vylučuje a podle § 51 a 58 tr. ř. postupuje krajskému soudu v Kutné Hoře k příslušnému dalšímu jednání. Krajský soud v Kutné Hoře neuznal svou příslušnost, poukázav k tomu, že spojitost s trestným činem Vincence D-a, u krajského soudu v Jihlavě na základě oné obžaloby odsouzeného, v mnohých směrech ještě trvá, a že s ohledem na zásadu druhé věty § 173 tr. zák., platné pro všechny majetkové delikty, jest řešiti otázku příslušnosti podle předpisu § 51, nikoliv podle předpisu § 56 tr. ř.

Názoru krajského soudu v Kutné Hoře nelze přisvědčiti, neboť zakládá se na zřejmě mylném pojetí zásady vyslovené různými rozhodnutími nejvyššího soudu (viz na příklad čís. 2838, 3052, 3053 a 3228 sb. n. s.) o příslušnosti při majetkových deliktech. Podle těchto rozhodnutí řídí se ovšem příslušnost ke stíhání téhož pachatele pro několik majetkových deliktů, spáchaných v obvodech různých soudů, ustanoveními druhého odstavce § 51 tr. ř., nikoliv ustanovením § 56 tr. ř., takže ani vyloučením řízení ohledně některého ze zlodějského útoku tohoto obviněného z řízení dotud společně vedeného nemůže dojiti k účinkům § 58 tr. ř. Leč o takový příjad nejde v souzené trestní věci. Trestní řízení proti Rudolfu H-ovi a Vincenci D-ovi bylo ohledně všech těchto obviněným za vinu kladených činů u krajského soudu v Jihlavě vyřízeno a odsuzujícím rozsudkem skončeno. Vylučovací usnesení tohoto krajského soudu netýkalo se již skutků těchto dvou obviněných, nýbrž skutků spáchaných jinými obviněnými, třebaš i z části ve společnosti obviněných Rudolfa H-a a Vincence D-a. Má-li se věc tak, není překážky, by trestní věc proti těmto ostatním obviněným nebyla vyloučena a postoupena jinému soudu, jenž by byl pro ni příslušný nehledíc k jejímu souběhu s jinými trestními věcmi, a nevádí tomuto postupu ani sčítací zásada § 173 věty druhé tr. zák., již se dovolává krajský soud v Kutné Hoře, ana z této zásady vyplývající jednotnost trestného činu může býti vyvozována jen z jednotlivých skutků spáchaných týmž obviněným, nikoli však z toho, že některý z těchto skutků byl spáchán i ve společnosti jiného obviněného. Jelikož krajský soud v Jihlavě takto správně věc posuzoval, vyřídív sám celý soubor majetkových deliktů, Rudolfem H-em a Vincencem D-em spáchaných, a vyloučiv celý soubor majetkových deliktů ostatním obviněným za vinu kladených, a jelikož dále ohledně těchto obviněných nehledíc k souběhu s Jihlavskými trestními věcmi byl příslušným krajský soud v Kutné Hoře, předsevzav jakožto soud spáchaného činu vyšetřovací úkony počínaje dnem 16. října 1929 proti těmto obviněným pro skutky jim podle spisu Tk IX 1067/29 za vinu kladené a nyní právě vyloučené, bylo uznati příslušným krajským soud v Kutné Hoře.

Čís. 3914.

Výroky: »Ať žije sovětské Rusko«, »Ať žije sovětská unie« jsou pobuřováním ve smyslu § 14 čís. 1 zák. na ochranu rep., byly-li proneseny komunistickým činovníkem u příležitosti zakázaného demon-

stračního průvodu, pořádaného komunistickou stranou v rámci rudého zájezdu.

(Rozh. ze dne 24. července 1930, Zm I 148/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 18. listopadu 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 14 čís. 1 zákona na ochr. rep., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, o trestu a ve výrocích s ním souvisejících a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud vzal za prokázáno, že obžalovaný účastniv se dne 18. srpna 1929 zakázaného demonstračního průvodu, pořádaného komunistickou stranou v rámci t. zv. rudého krajského zájezdu do Ch., křičel, když proti demonstrantům zakročila četnická asistence: »Hoch es lebe die Sowjetunion, hoch es lebe Sowjet-Russland«. Nalézací soud zprostil obžalovaného jednak proto, že v oněch výrocích neshledal skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zákona na ochr. rep., nepokládaje výroky ty v souvislosti se zdejšími poměry za způsobilé, by jimi bylo pobuřováno proti samostatnosti státu, jeho ústavní jednotnosti a proti jeho demokraticko-republikánské formě, jednak proto, že vzal za prokázáno, že obžalovaný nemá ani potuchy o tom, v čem záleží podstata sovětské republiky, tak že si neuvědomil protizákonnost svých výroků, že působí intelektuálně na jiné, by v nich bylo vyvoláno nepřátelské stanovisko a nálada proti právním statkům § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. chráněným. Názor nalézacího soudu, že výkřiky obžalovaného nebyly ani objektivně způsobilé pobouření jiné proti právním statkům § 14 čís. 1 zákona na ochranu republiky chráněným, jest právně pochybený, jak právem vytýká rozsudku zmateční stížnost státního zastupitelství z důvodu čís. 9 a) § 281 tr. ř. Výroky: »Ať žije sovětské Rusko«, »Ať žije sovětská unie« mohou sice býti po případě jen projevem sympatie k řečenému státu jako výroky: »Ať žije Anglie nebo Italie«, avšak výroky ty mohou obsahovati za okolností případu, byvše proneseny u příležitosti zakázaného demonstračního průvodu, pořádaného komunistickou stranou v rámci t. zv. rudého krajského zájezdu do Ch., projev nadšení pro politické idey vládnoucí v Rusku, které jsou v příkrém rozporu s demokratickým principem, na němž jest vybudována ústava republiky Československé, a jsou tudíž zajisté objektivně způsobilé vyvolati náladu demokraticko-republikánské formě státu nepřátelskou a tak proti ní pobuřovati. Nalézací soud tím, že předem upřel oněm výroky způsobilost, založiti skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. po stránce objektivní, zřejmě nesprávně vyložil zákon a přivodil tím vytýkaný zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Rozsudek jest zmatečný i podle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom směru, že soud, vylučuje skutkovou podstatu přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. po stránce subjektivní, nepřihlížel, jak zmateční stížnost s hlediska neúplnosti rozsudku právem vytýká, k tomu, že obžalovaný byl, jak z trestního oznámení patrně, v době spáchání činu, činovníkem (pokladníkem) protistátního sdružení komunistické mládeže ve V., náležel tedy v tomto družstvu k osobám význačným. Jest na snadě, že taková funkce nebývá svěřována osobám duševně zaostalým, nemajícím pojem o zásadách, na nichž sdružení spočívá, nýbrž osobám požívajícím zvláštní důvěry, najmě i v tom směru, že budou účelně pracovati k uskutečnění oněch zásad. Není vyloučeno, že, kdyby byl nalézací soud uvážil i tuto okolnost, nebyl by bez bližšího přezkoumání uvěřil údajům obžalovaného o jeho naprosté nezkušenosti, a nenabyl by přesvědčení o tak malé inteligenci obžalovaného, že mu bránila, by nevystihl význam a dosah pronesených výroků.

Čís. 3915.

Podle § 5 tr. zák. jest zodpovědným i t. zv. intelektuelní pomocník.

Výslovné prohlášení pokusu za trestný má význam výhradně pro Slovensko a Podkarpatskou Rus vzhledem k ustanovení § 65 odst. 2 uh. tr. zák. a jest tudíž argumentum a contrario nemístné u svádění k přečinu podle §§ 32, 58 I č. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n., spáchaného v historických zemích.

Spoluvina jest všeobecnou formou trestného provinění, která má platnost při všech deliktech, u nichž není stanovena výminka nebo nepřekáží tomu zvláštní povaha činu.

(Rozh. ze dne 24. července 1930, Zm I 274/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 5. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 5 tr. zák. a § 32, 58 I čís. 7 zák. ze dne 29. března 1920, čís. 123 sb. z. a n.

Důvody:

Podle zjištění nalézacího soudu prohlásil obžalovaný, obecní starosta v Z., dne 27. října 1929, v den voleb do poslanecké sněmovny, v hostinci Rudolfa V-y na opětovné dožádání přítomných hostů, že by hostinský mohl dáti každému hostu dvě sklenice piva, a takto radou a poučením nastrojil čepování piva V-ou. Proti rozsudku odsuzujícímu obžalovaného pro přečin podle § 5 tr. zák. a §§ 32, 58 I č. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n. uplatňuje zmateční stížnost předně zmatek podle čís. 9 a § 281 tr. ř. proto, že obžalovaný neměl práva dávat hostinskému příkaz k nalévání piva a ani jej prý nedával, že V.